

ພຣະທຳດານເຢືອນ - ເລກທີ ສີສິບຫ້າ

ການປ່ຽນແປງເຊິ່ງສັນຍະລັກ: ການຄລີ້າຍຄວາມລັກລັບຂອງ "ສົງຄົມດຳເນີນຢູ່ເປັນປະຈຳ"
ໃນພຣະທຳເຢືອນ

Jeff Pippenger
2024-01-09

"ເຄື່ອງບູຊາປະຈຳວັນ" ໃນພຣະທຳດານເຢືອນ ຖືກ William Miller ຮັບຮູ້ວ່າເປັນສັນຍາລັກຂອງໂຣມນອກຮົດ ທີ່ລັດທິນອກຮົດ, ແຕ່ໃນວັນສຸດທ້າຍ ມັນເປັນສັນຍາລັກຂອງການປະຕິເສດຄວາມຈິງພື້ນຖານຂອງ William Miller. ມັນເປັນຕົວແທນຂອງຈຸດສິ້ນສຸດແຫ່ງການກະບົດທຳໃດໜຶ່ງໃນປີ 1863 ດ້ວຍການປະຕິເສດຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງ Miller ກ່ຽວກັບ "ເຈັດເທືອ" ຂອງໂມເຊໃນ Leviticus ບົດ 26. ເມື່ອ Adventism ປະຕິເສດການລະບຸຕົວຕົນທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງ "ເຄື່ອງບູຊາປະຈຳວັນ" ວ່າເປັນລັດທິນອກຮົດ, ພວກເຂົາໄດ້ປ່ຽນສັນຍາລັກຂອງຊາຕານໃຫ້ກາຍເປັນສັນຍາລັກຂອງພຣະຄຣິດ. ອິດສະຢາໄດ້ຊື່ວ່າ ວຽກງານນີ້ເປັນການພິກັບສົງຄົມທັງປວງ. ການປະຕິເສດ "ເຄື່ອງບູຊາປະຈຳວັນ" ໄດ້ຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນໃນທົດສະວັດ 1930 (ຄົນຮຸ່ນທີສາມຂອງ Adventism), ແຕ່ມັນເຄີຍເປັນຂໍ້ຂັດແຍ້ງມາຕັ້ງແຕ່ປີ 1901 (ຄົນຮຸ່ນທີສອງຂອງ Adventism). ເຊັ່ນດຽວກັບອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ, ການປະຕິເສດຄວາມຈິງຢ່າງເປັນຂັນເປັນຕອນໄດ້ນຳໄປສູ່ການຍອມຮັບຄວາມຜິດພາດອັນໜຶ່ງ ຊຶ່ງມີອົງປະກອບຂອງບາບທີ່ອະໄພບໍ່ໄດ້.

ບາບທີ່ບໍ່ອາດຮັບການອະໄພໄດ້ສຳລັບພວກຢິວຜູ້ອອກຫາຂີ້ຕຳຖຽງ ໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໄວ້ເມື່ອພວກເຂົາລະບຸວ່າ ບັນດາກົດຈະການທຳພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງກະທຳນັ້ນເປັນກົດຈະການຂອງຊາຕານ. ອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານເປັນສັນຍາລັກສຳຄັນສູງສຸດຂອງອິດສະຣາເອນສະໄໝໃໝ່, ແລະອິດສະຣາເອນສະໄໝໃໝ່ໄດ້ກະທຳສິ່ງນັ້ນຢ່າງແທ້ຈິງ ແຕ່ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ. ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາບັນດາກົດຈະການຂອງຊາຕານ (ລັດທິນອກສາສະໜາ), ແລະຍົກຍ້າຍກົດຈະການເຫຼົ່ານັ້ນໄປຖວາຍແກ່ພຣະຄຣິດ. ການກະບົດຂອງອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານຮວມເຖິງການລ່ອຍໂຊກຊາຕານເປັນກະສັດຂອງພວກເຂົາ.

ເມື່ອປິດໂຕໄດ້ຍື່ນຄຳນັ້ນແລ້ວ ທ່ານຈົ່ງພາພຣະເຢຊູອອກມາ ແລະນັ່ງລົງເທິງບັນລັງພິພາກສາ ຢູ່ໃນສະຖານທີ່ໜຶ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າ ພື້ນຫີນ ແຕ່ໃນພາສາເຮັບເຮືອນວ່າ ກັບບາທາ. ເວລານັ້ນເປັນວັນຕຽມສຳລັບບັດສະຄາ ແລະເປັນເວລາປະມານຊົ່ວໂມງທີ່ຫົກ; ທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ພວກຢິວວ່າ, ຈົ່ງເບິ່ງ ກະສັດຂອງພວກທ່ານ! ແຕ່ພວກເຂົາຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, ເອົາລາວໄປ, ເອົາລາວໄປ, ຕອກລາວໃສ່ໄມ້ກ້າງແຂນ. ປິດໂຕກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, ເຮົາຈະຕອກກະສັດຂອງພວກທ່ານໃສ່ໄມ້ກ້າງແຂນຫຼື? ພວກປະໂລຫິດໃຫຍ່ໄດ້ຕອບວ່າ, ພວກເຮົາບໍ່ມີກະສັດອື່ນນອກຈາກຊີຊາ. ເຫດສະນັ້ນ ປິດໂຕຈຶ່ງມອບພຣະອົງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາເພື່ອຈະຖືກຕອກໃສ່ໄມ້ກ້າງແຂນ. ແລ້ວພວກເຂົາກໍຮັບພຣະເຢຊູໄປ ແລະນຳພຣະອົງອອກໄປ. ໂຢຮັນ 19:13-16.

ປິດໂຕເປັນຕົວແທນຂອງໂຣມນອກສາສະໜາ, ແລະ ຊົດເຕີ້ໄວທ໌ໄດ້ລະບຸວ່າ ມັງກອນຜູ້ທີ່ຖືກຂັບອອກຈາກສະຫວັນໃນພຣະທຳພຣະນິມິດ ບົດທີ 12 ນັ້ນ ຄືຊາຕານ, ແຕ່ໃນຄວາມໝາຍຮອງ ມັງກອນນັ້ນກໍແມ່ນໂຣມນອກສາສະໜາດ້ວຍ. ດັ່ງນັ້ນ ມັງກອນຈຶ່ງຖືກເປັນສັນຍາລັກໂດຍ "ສົງປະຈຳວັນ." ຈຸດສິ້ນສຸດແຫ່ງການກະບົດຂອງອິດສະຣາເອນບູຮານ, ເມື່ອພວກເຂົາປະກາດຕໍ່ສາທາລະນະຢ່າງແຈ້ງວ່າ, "ພວກເຮົາບໍ່ມີກະສັດອື່ນນອກຈາກຊີຊາ," ໄດ້ເປັນຕົວແທນແຫ່ງການປະກາດຂອງພວກເຂົາຕໍ່ສາທາລະນະວ່າ ພວກເຂົາເປັນຂ້າຂອງກະສັດຂອງຕົນ, ແລະ

ກະສັດຂອງພວກເຂົາຄືລາຕານ. ການກະບົດຕຳພຣະເຈົ້າໃນຖານະກະສັດນັ້ນ
ໄດ້ລົ້ມຂຶ້ນໃນສະໄໝຂອງຊາມູຣອນຜູ້ຜະຍາກອນ, ເມື່ອພວກເຂົາປະຕິເສດພຣະເຈົ້າໃນຖານະກະສັດຂອງຕົນ
ແລະ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີກະສັດມະນຸດມາປົກຄອງພວກເຂົາ ເພື່ອພວກເຂົາຈະເປັນເໝືອນລາດອື່ນໆ.

ແລ້ວພວກຜູ້ເຖົ້າທັງໝົດຂອງອົດສະຣາເອນກໍໄດ້ຊຸມນຸມກັນ ແລະມາຫາຊາມູຣອນທີ່ເມືອງຮາມາ
ແລະເວົ້າກັບທ່ານວ່າ, “ເບີ້ແມ, ທ່ານກໍຊະຣາແລ້ວ ແລະບຸດຂອງທ່ານບໍ່ໄດ້ດຳເນີນໃນທາງຂອງທ່ານ;
ບັດນີ້ຂໍ້ຕົກກະສັດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອປົກຄອງພວກຂ້ານ້ອຍ ເໝືອນດັ່ງບັນດາປະຊາຊາດທັງປວງ.”
ແຕ່ຖ້ອຍຄຳນັ້ນບໍ່ເປັນທີ່ພໍໃຈແກ່ຊາມູຣອນ ເມື່ອພວກເຂົາກ່າວວ່າ,
“ຂໍ້ຕົກກະສັດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍເພື່ອປົກຄອງພວກຂ້ານ້ອຍ.” ແລະຊາມູຣອນໄດ້ອະທິຖານຕຳພຣະຢາເວ.
ແລະພຣະຢາເວຕັດກັບຊາມູຣອນວ່າ, “ຈົ່ງຟັງສຽງຂອງປະຊາຊົນໃນທຸກສົງຄາມເວົ້າກັບເຈົ້າ;
ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດເຈົ້າ ແຕ່ໄດ້ປະຕິເສດເຮົາ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຮົາປົກຄອງເໝືອນພວກເຂົາ. ຕາມການ
ນຶກທຳທັງປວງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳມາຕັ້ງແຕ່ວັນທີ່ເຮົາໄດ້ນຳພວກເຂົາຂຶ້ນມາຈາກອີຢິບຈົນເຖິງວັນນີ້
ຄືກັນກັບທີ່ພວກເຂົາໄດ້ປະຖົມເຮົາ ແລະໄດ້ຮັບໃຊ້ບັນດາພະອື່ນ
ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາກໍກະທຳຕໍ່ເຈົ້າເໝືອນກັນ.” 1 ຊາມູຣອນ 8:4–8.

ລາດອົດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານບໍ່ເຄີຍຕະຫຼົກເລີຍວ່າພວກເຂົາໄດ້ປະຕິເສດພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ຫຼືວ່າຄວາມປາ
ຖະໜາຂອງພວກເຂົາທີ່ຍາກໄດ້ກະສັດຜ່າຍໂລກນັ້ນຈະດຳເນີນໄປຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ພວກເຂົາຕອກຕະບຸພຣະເມຊີອາ
ໄວ້ທັງໄມ້ກ້າງແຂນ ແລະເລືອກລາຕານເປັນກະສັດຂອງຕົນ.

ການກະບົດຂອງພວກເຂົາຖືກບັງໄວ້ຈາກສາຍຕາຂອງຕົນເອງໂດຍແນວຄິດແຫ່ງຄວາມຊອບທຳໃນຕົນເອງ,
ທີ່ວ່າເຖິງແມ່ນພວກເຂົາໄດ້ປະຕິເສດພຣະເຈົ້າແລ້ວ ພວກເຂົາກໍຍັງເປັນຊົນລາດທີ່ຖືກເລືອກຢູ່ ເພາະທຳທີ່ບໍ່ສຸດ
ຕາມການໃຫ້ເຫດຜົນຂອງພວກເຂົາ, ພຣະເຈົ້າກໍຍັງຊົງຮັກສາພາລະກົດພະຍາກອນອັນບໍ່ລົ້ມໄດ້,
ແມ່ນແຕ່ຫຼັງຈາກຊາມູຣອນແລ້ວກໍຕາມ.

ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໃຈຜິດຕຳລັບທະກົດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງບັນດາຜູ້ຜະຍາກອນ ໂດຍເຊື່ອວ່າການມີຢູ່ຂອງຜູ້
ພະຍາກອນຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຫຼັກຖານວ່າພວກເຂົາເປັນປະຊາຊົນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກ.

ພວກເຂົາບໍ່ເຫັນວ່າຕົນເອງຢູ່ຫ່າງໄກຈາກພຣະເຈົ້າ

ແລະບັນດາຜູ້ຜະຍາກອນກໍລັງພະຍາຍາມນຳພາພວກເຂົາໃຫ້ກັບຄືນມາຫາພຣະເຈົ້າ ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຕີຄວາມ
ການກະທຳງານຂອງບັນດາຜູ້ຜະຍາກອນວ່າເປັນຫຼັກຖານແຫ່ງການຊົງນຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ທັງນີ້ເຖິງແມ່ນວ່າພວກ
ເຂົາຍັງຄົງປະຕິເສດຂ່າວສານທັງປວງຂອງບັນດາຜູ້ຜະຍາກອນທີ່ຖືກສົ່ງມາຫາພວກເຂົາ.

ການຫຼອກລວງຢ່າງດຽວກັນນີ້ໄດ້ມາເຖິງອົດເວນຕີສົມໃນປີ 1863.

ອາດເວນຕີສົມໄດ້ປະຕິເສດຂະບວນການທີ່ໄດ້ຖືກຮວບຮວມຂຶ້ນຜ່ານພັນທະກົດຂອງ William Miller, ແລະໄດ້
ລືອກທີ່ຈະກາຍເປັນຄຣິສຕະຈັກທີ່ຈິດທະບຽນຕາມກົດໝາຍໃນບົດຽວກັນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ປະຕິເສດຂ່າວສານຂອງ
ໄມເຊເຣຮືອງ “ເຈັດເທືອ,” ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກຖ່າຍທອດໂດຍ Elijah (William Miller). ໃນບົດຽວກັນນັ້ນ
ພວກເຂົາໄດ້ຈັດທຳຕາຕະລາງຄຳພະຍາກອນອັນບອມແບງຂຶ້ນ ຊົງບໍ່ອາດອ່ານໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ ແລະບໍ່ອາດ “ເວົ້າ”
ໄດ້ອີກຕາມ Habakkuk 2, verse 3, ເພາະມັນຈຳເປັນຕ້ອງມີອີກສະຖານແຈກເຜືອອະທິບາຍມັນ.
ຕາຕະລາງຂອງ Habakkuk ສາມາດຖືກອ່ານໄດ້ຕາມທີ່ມັນເປັນຢູ່ ແລະດັ່ງນັ້ນມັນຈຶ່ງສາມາດ “ເວົ້າ” ໄດ້.

ຜ່າຍແອດເວນຕີສົມຍ່ອມກະທຳການພິຈາລະນາຕົນເອງໃດໆຕໍ່ທາງເລືອກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃນປີ 1863,

ເພາະວ່າໃນທີ່ສຸດແລ້ວພວກເຂົາມີສັດສະດາຍິງຢູ່ທຳມະກາງພວກເຂົາ,
ຊົງເປັນຫຼັກຖານວ່າພວກເຂົາເປັນຊົນທີ່ເຫຼືອຢູ່ຕາມທີ່ຖືກລະບຸໄວ້ໃນພຣະທຳພຣະນິມົດ,
ຜູ້ຊົງມີພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ.

ພວກເຂົາໄດ້ສະແດງອອກຊົງຈິດໃຈແລະທຳທີ່ດຽວກັນກັບອົດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ,

ແລະການກະບົດທີ່ລົ້ມຕົ້ນຈາກການປະຕິເສດອັນມະນຸດຊົນທຳອິດທີ່ Miller ໄດ້ຄົ້ນພົບນັ້ນ,

ໃນທີ່ສຸດກໍໄດ້ນຳໄປສູ່ການປະຕິເສດຂອງພວກເຂົາຕໍ່ການລະບຸຂອງ Miller ກ່ຽວກັບອັນມະນຸດແຫ່ງ “the daily”

ເຊັ່ນກັນ.

ອີສຣາເອນສະໄໝໃໝ່ໄດ້ປະຕິເສດຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງ Miller ກ່ຽວກັບ "ການຖວາຍບູຊາປະຈຳວັນ," ຊຶ່ງເປັນສັນຍະລັກຂອງໂຮມນອກສາສະໜາ, ແລະຊຶ່ງຕໍ່ມາກໍ່ເປັນສັນຍະລັກຂອງຊາຕານ, ແລະໄດ້ອ້າງວ່າ "ການຖວາຍບູຊາປະຈຳວັນ" ເປັນສັນຍະລັກຂອງພຣະຄຣິດ. ໃນອີກນ້ຳໜຶ່ງ, ອີສຣາເອນສະໄໝໃໝ່ໄດ້ເລືອກຍອມຮັບສັນຍະລັກຂອງຊາຕານໃຫ້ເປັນສັນຍະລັກຂອງພຣະຄຣິດ. ດັ່ງທີ່ອີສຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານໄດ້ປະກາດວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ມັກສັດອົງໃດນອກຈາກ Caesar, ຜູ້ເປັນຕົວແທນຂອງໂຮມນອກສາສະໜາ, ຊຶ່ງເປັນສັນຍະລັກຂອງຊາຕານ.

ໃນແງ່ຂອງການນຳໃຊ້ຄຳພະຍາກອນ, ການເລືອກນັ້ນໄດ້ຮຽກຮ້ອງວ່າ ອີສຣາເອນໃນຍຸກສະໄໝໃໝ່ຈະຕ້ອງນຳມາພິຈາລະນາ, ແບດ ແລະ ເກຣັກ ຂອງພຣະທັມດານເຮັດໃໝ່, ຊຶ່ງເປັນບົດທຶກເປັນຕົວແທນໂດຍແມ່ນ້ຳອຸລາອີ, ແລະເປັນການເພີ່ມເພີດເພີງຄວາມຮູ້ໃນປະຫວັດສາດຂອງມັນເລື້ອຍ. ພວກເຂົາຈະຖືກບັງຄັບໃຫ້ປ່ຽນແປງບົດເຫຼົ່ານັ້ນ, ເພາະວ່າບົດທຶກເປັນໄດ້ອ້າງເຖິງ "ການຖວາຍປະຈຳວັນ" ໂດຍກົງສາມຄັ້ງ.

ໂດຍຖືກບັງຄັບຈາກປະຫວັດສາດ ທີ່ໃນນັ້ນມີມິດແຫ່ງແມ່ນ້ຳອຸລາໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍ, ພວກມັນເລື້ອຍຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຫັນອານາຈັກຝ່າຍໂລກອື່ນໃດອີກກ່ອນທີ່ພຣະຄຣິດຈະສະເດັດກັບຄືນມາ ແລະສະຖາປະນາອານາຈັກນິວໂດນຂອງພຣະອົງ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໄວ້ໃນດານເຮັດໃໝ່ບົດທຶກສອງ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຖືວ່າອານາຈັກທີ່ສືບຕໍ່ໄປຈາກໂຮມເປັນອານາຈັກດຽວທີ່ມີສອງລັກສະນະ. ສອງລັກສະນະນັ້ນໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍກົງໃນດານເຮັດໃໝ່ບົດທຶກຈັດ ແລະ ແບດ. ດານເຮັດໃໝ່ລະບຸວ່າ ນິມິດທຶກໄດ້ຮັບໃນບົດທຶກເປັນຕົວແທນ ຕ້ອງເຂົ້າໃຈໂດຍເຊື່ອມໂຍງກັບນິມິດໃນບົດທຶກຈັດ.

ໃນບົດທຶກແຫ່ງການຄອງລາດຂອງກະສັດເບນຊັດຊາ ນິມິດໜຶ່ງໄດ້ບາກົດແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ ຄືແກ່ຂ້າພະເຈົ້າດານເຮັດ ຫຼັງຈາກນິມິດນັ້ນທີ່ໄດ້ບາກົດແກ່ຂ້າພະເຈົ້າແຕ່ກ່ອນ. ດານເຮັດ 8:1.

ນິມິດ "ທີ່ໄດ້ບາກົດແກ່" ດານເຮັດ "ໃນຕອນຕົ້ນ" ນັ້ນ ແມ່ນນິມິດໃນບົດທຶກຈັດ.

ໃນບົດທຶກອີກແຫ່ງການຄອງລາດຂອງເບນຊັດຊາ ກະສັດແຫ່ງບາບີລ໌
ດານເຮັດໄດ້ເຫັນຄວາມຝັນແລະນິມິດໃນສີສະຂອງທ່ານເມື່ອທ່ານນອນຢູ່ເທິງຕຽງຂອງທ່ານ;
ແລ້ວທ່ານໄດ້ຂຽນຄວາມຝັນນັ້ນ ແລະໄດ້ບອກເນື້ອຄວາມໂດຍສະຫຼຸບຂອງເຫດການທັງຫຼາຍ. ດານເຮັດ 7:1.

ນິມິດທັງສອງນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງສອງແງ່ມຸມຂອງອານາຈັກຕ່າງໆໃນຄຳພະຍາກອນແຫ່ງພຣະຄຳພີ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ກ່ອນແລ້ວໃນດານເຮັດບົດທຶກສອງ. ອານາຈັກທັງສອງຄື ບາບີລ໌, ມີດ-ເປີເຊຍ, ກຣີຊ ແລະ ໂຮມ ໄດ້ຖືກກ່າວຊື່ອີກໃນບົດທຶກຈັດ ແລະຕໍ່ມາອີກໃນບົດທຶກເປັນຕົວແທນ, ແຕ່ມີການແຍກໃຫ້ເຫັນລະຫວ່າງອົງປະກອບທາງການເມືອງຂອງອານາຈັກທັງສອງ ແລະ ອົງປະກອບທາງສາສະໜາຂອງອານາຈັກທັງສອງ. ໃນດານເຮັດບົດທຶກຈັດ, ອານາຈັກຕ່າງໆຖືກສະແດງໂດຍສັດຮ້າຍຜູ້ລ່າເຫຍື່ອ, ແຕ່ໃນບົດທຶກເປັນຕົວແທນ ອານາຈັກດຽວກັນນັ້ນຖືກນຳສະເໜີໂດຍສັດທີ່ໃຊ້ໃນສະຖານບໍລິສຸດ. ດານເຮັດບາຖະໜາທີ່ຈະເຂົ້າໃຈນິມິດໃນບົດທຶກຈັດ, ແລະ ກາບຣີເອນໄດ້ມາຫາທ່ານເພື່ອອະທິບາຍ.

ຂ້ານ້ອຍດານເຮັດໄດ້ເປັນທຸກໃນຈິດວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍທ່າມກາງກາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະນິມິດໃນສີສະຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ລົບກວນຂ້ານ້ອຍ. ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຂົ້າໄປໃກ້ຜູ້ໜຶ່ງໃນພວກທີ່ຢືນຢູ່ໃກ້ນັ້ນ ແລະຖາມທ່ານເຖິງຄວາມຈິງຂອງສິ່ງທັງໝົດນີ້. ດັ່ງນັ້ນທ່ານຈຶ່ງບອກຂ້ານ້ອຍ ແລະເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ສັດຮ້າຍໃຫຍ່ເຫຼົ່ານີ້, ຊຶ່ງມີສີຕົວ,

ແມ່ນກະສັດສົງ ຜູ້ຈະເກີດຂຶ້ນຈາກແຜ່ນດິນໂລກ.

ແຕ່ບັນດາວິສຸດຊົນຂອງພຣະຜູ້ສູງສຸດຈະໄດ້ຮັບອານາຈັກ ແລະຄອບຄອງອານາຈັກນັ້ນຕະຫຼອດໄປ, ຄືຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ. ດານເຮອນ 7:15-18.

ດານເຮອນໄດ້ຮັບແຈ້ງວ່າ ສັດຮ້າຍທັງສິ້ນແມ່ນອານາຈັກທາງໂລກສືອານາຈັກ

ຊຶ່ງຈະດຳລົງຢູ່ລົນກວ່າອານາຈັກອັນເປັນນິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນ ສອດຄ່ອງກັບດານເຮອນບົດທີ

2. ຈະມີອານາຈັກທາງໂລກສືອານາຈັກທີ່ມາກ່ອນການມາເຖິງຂອງອານາຈັກອັນເປັນນິດຂອງພຣະເຈົ້າ

ດັ່ງທີ່ຖືກເປັນພາບແທນໂດຍກ່ອນຫນ້າທີ່ຖືກຕັດອອກຈາກພູເຂົາ ແລະຕັ້ງໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກໃນບົດທີ 2.

ນາງສີເຕົາວາຍ ໄດ້ນຳຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກມັນເລີຍໂອກາດກັບອານາຈັກທັງສິ້ນໄປໄກກວ່າຄວາມເຂົ້າໃຈເດີມຂອງພວກມັນເລີຍໂອກາດກັບ ເມື່ອນາງໄດ້ກ່າວເຖິງສັດຮ້າຍຈາກແຜ່ນດິນໃນພຣະນິມົດບົດທີ 13.

"ໃນຈຸດນີ້ ມີການນຳສັນຍາລັກອີກອັນໜຶ່ງເຂົ້າມາ. ຜູ້ພະຍາກອນກ່າວວ່າ:

'ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນສັດຮ້າຍອີກຕົວໜຶ່ງຂຶ້ນມາຈາກແຜ່ນດິນໂລກ;

ແລະມັນມີເຂົ້າສອງເຂົ້າຄ້າຍດັ່ງລູກແກະ.' ຂໍ້ 11. ທັງລັກສະນະພາຍນອກຂອງສັດຮ້າຍນີ້

ແລະວິທີທີ່ມັນຂຶ້ນມາ ຊຶ່ງບອກວ່າ ປະເທດຊາດທີ່ມັນເປັນຕົວແທນນັ້ນ

ແຕກຕ່າງຈາກບັນດາປະເທດທີ່ຖືກນຳສະເໜີໄວ້ພາຍໃຕ້ສັນຍາລັກກ່ອນໜ້ານີ້.

ອານາຈັກໃຫຍ່ທີ່ເຄີຍປົກຄອງໂລກ ໄດ້ຖືກນຳສະເໜີແກ່ດານເຮອນ ຜູ້ພະຍາກອນ

ໃນຮູບຂອງສັດຮ້າຍຜູ້ລ່າເຫຍື່ອ ໂດຍຂຶ້ນມາເມື່ອ 'ລົມທັງສີຂອງຜ້າສະຫວັນພັດປະທະກັນເທິງທະເລໃຫຍ່.'

ດານເຮອນ 7:2. ໃນພຣະນິມົດບົດທີສິບເຈັດ ທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງໄດ້ອະທິບາຍວ່າ ນ້ຳໝາຍເຖິງ

'ຊົນຊາດທັງຫຼາຍ, ຝູງຊົນ, ປະຊາຊາດ, ແລະພາສາທັງຫຼາຍ.' ພຣະນິມົດ 17:15.

ລົມເປັນສັນຍາລັກຂອງການຂັດແຍ້ງ. ລົມທັງສີຂອງຜ້າສະຫວັນທີ່ພັດປະທະກັນເທິງທະເລໃຫຍ່

ເປັນພາບແທນຂອງເຫດການອັນນຳສະເພີງກົວແຫ່ງການພິຊິດແລະການປະຕິວັດ

ໂດຍທຳນາຍາຈັກຕ່າງໆໄດ້ບັນລຸອຳນາດ." The Great Controversy, 439.

ສັດຮ້າຍທັງຫຼາຍເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງການພິຊິດທີ່ໄດ້ຖືກກະທຳເມື່ອອານາຈັກທັງຫຼາຍໄດ້ຂຶ້ນສູ່ອຳນາດ.

ສັດຮ້າຍຜູ້ລ່າ ໃນທາງຄຳພະຍາກອນ ເປັນຕົວແທນອຳນາດທາງການເມືອງ, ທາງເສດຖະກິດ ແລະ

ທາງທະຫານຂອງອານາຈັກໜຶ່ງ. ອານາຈັກດຽວກັນທີ່ຖືກນຳສະເໜີໃນພຣະທຳດານເຮອນບົດທີສອງ ແລະ ເຈັດ

ກໍຖືກນຳສະເໜີໃນບົດທີ່ແປດ, ແຕ່ໃນບົດນັ້ນ

ພວກມັນທັງໝົດຖືກເຊື່ອມໂຍງໄວ້ກັບອົງປະກອບທີ່ມີທຳມາຊາດພະວິຫານບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ

ໂດຍການເຮັດດັ່ງນັ້ນ ພວກມັນຈຶ່ງເປັນຕົວແທນດ້ານສາສະໜາຂອງອານາຈັກເຫຼົ່ານັ້ນ,

ເພາະພວກມັນທັງໝົດເປັນການຮ່ວມເປັນອັນໜຶ່ງລະຫວ່າງສາສະໜາຈັກ ແລະ ລັດ.

ໃນປະຫວັດສາດແຫ່ງການຄອງລາດຂອງກະສັດເບນຊັດຊາ ນິມົດໜຶ່ງໄດ້ບາກົດແກ່ຂ້ານອ້ອຍ

ຄືແກ່ຂ້ານອ້ອຍດານເຮອນ ຫຼັງຈາກນິມົດທີ່ບາກົດແກ່ຂ້ານອ້ອຍແຕ່ເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນ.

ແລະຂ້ານອ້ອຍໄດ້ເຫັນໃນນິມົດ; ແລະເມື່ອຂ້ານອ້ອຍເຫັນນັ້ນ ກໍບັງເກດວ່າ ຂ້ານອ້ອຍຢູ່ໃນນະຄອນຊຸລັນ

ໃນພະລາຊະວັງ ຊຶ່ງຢູ່ໃນແຂວງເອລາມ; ແລະຂ້ານອ້ອຍໄດ້ເຫັນໃນນິມົດ ແລະຂ້ານອ້ອຍຢູ່ແຄມແມ່ນ້ຳອູລາຍ.

ແລ້ວຂ້ານອ້ອຍຈຶ່ງຍົກຕາຂຶ້ນແລະເຫັນ ແລະເບິ່ງແມ, ມີແກະຜູ້ໜຶ່ງຢືນຢູ່ຕ່າງໜ້າແມ່ນ້ຳນັ້ນ

ຊຶ່ງມີເຂົ້າສອງເຂົ້າ: ແລະເຂົ້າທັງສອງສູງ; ແຕ່ເຂົ້າໜຶ່ງສູງກວ່າອີກເຂົ້າໜຶ່ງ

ແລະເຂົ້າທີ່ສູງກວ່ານັ້ນງອກຂຶ້ນພາຍຫຼັງ. ຂ້ານອ້ອຍເຫັນແກະຜູ້ນັ້ນຂວັດໄປທາງຕາເວັນຕົກ ແລະທາງເຫນືອ

ແລະທາງໃຕ້; ຈົນສັດທັງຫຼາຍບໍ່ອາດຢືນຕ່າງໜ້າມັນໄດ້ ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງມັນໄດ້;

ແຕ່ມັນໄດ້ກະທຳຕາມໃຈບາຖະໜາຂອງມັນ ແລະກໍໄດ້ກ້າຍເປັນໃຫຍ່.

ແລະໃນຂະນະທີ່ຂ້ານອ້ອຍກຳລັງພິຈາລະນາຢູ່ນັ້ນ ເບິ່ງແມ, ມີແກະຜູ້ໜຶ່ງມາຈາກທາງຕາເວັນຕົກ

ຂ້າມໜ້າພົ້ນແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ ແລະຕົນຂອງມັນບໍ່ແຕະພົ້ນດິນເລື້ອຍ:

ແລະແບ້ນັ້ນມີເຂົ້າອັນໃດດເດັ່ນຢູ່ລະຫວ່າງຕາຂອງມັນ. ແລະມັນໄດ້ເຂົ້າມາຫາແກະຜູ້ທີ່ມີເຂົ້າສອງເຂົ້າ

ຊົງຂ້າງອ້ອມໄດ້ຫັນຍືນຍົງຕໍ່ໜ້າແມ່ນ້ຳນັ້ນ
ແລະແລ່ນເຂົ້າໃສ່ມັນດ້ວຍຄວາມເກຣ້າຮ້າຍແຫ່ງກຳລັງຂອງຕົນ.
ແລະຂ້າງອ້ອມຫັນມັນເຂົ້າມາໃກ້ແກະຜູ້ນັ້ນ ແລະມັນກໍເກີດຄວາມຟ້າວຕໍ່ມັນ ແລະໃຈມຕິແກະຜູ້ນັ້ນ
ແລະຫັກເຂົ້າທັງສອງຂອງມັນເສຍ: ແລະໃນແກະຜູ້ນັ້ນບໍ່ມີກຳລັງຈະຍືນຕໍ່ໜ້າມັນໄດ້
ແຕ່ມັນໂຍນແກະຜູ້ນັ້ນລົງກັບຟື້ນດິນ ແລະຢຽບຢຳມັນເສຍ:
ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຊ່ວຍແກະຜູ້ນັ້ນໃຫ້ຟື້ນຈາກມືຂອງມັນໄດ້. ເພາະສະນັ້ນ ແບຜູ້ນັ້ນຈຶ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນຢ່າງຍິ່ງ;
ແລະເມື່ອມັນແຂງແຮງແລ້ວ ເຂົ້າໃຫຍ່ນັ້ນກໍຫັກໄປ; ແລະແທນທີ່ເຂົ້ານັ້ນ ມີເຂົ້າອັນໂດດເດັ່ນສີຂຽວອອກຂຶ້ນ
ຫັນໄປທາງລົມທັງສີແຫຼ່ງຜ້າສະຫວັນ. ດານເຮອນ 8:1-8.

ບົດທີ່ເປດເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍດານເຮອນຍືນຍົນວ່າ
ໃນເວລານັ້ນທ່ານຍັງດຳລົງຢູ່ໃນປະຫວັດສາດຂອງອານາຈັກທຳອິດໃນຄຳພະຍາກອນແຫ່ງພຣະຄຳພີ (ບາບີລອນ),
ແຕ່ນິມິດຂອງທ່ານບໍ່ໄດ້ລະບຸສັນຍະລັກໃດໜຶ່ງທີ່ຈະໃຊ້ເປັນຕົວແທນຂອງບາບີລອນ,
ເພາະນິມິດນັ້ນເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍແກະແກ້ວທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງອານາຈັກຝ່າຍໂລກລຳດັບທີສອງ ຄື ມິດ-ເປີເຊຍ.
ການຂາດຫາຍໄປຂອງສັນຍະລັກຂອງບາບີລອນນັ້ນເປັນໄປໂດຍຈົ່ງໃຈ,
ເພາະລັກສະນະສຳຄັນປະການໜຶ່ງຂອງບາບີລອນຄື ມັນເປັນຕົວແທນຂອງອານາຈັກທີ່ຖືກຖອນອອກ
ແລະຕໍ່ມາຈຶ່ງຖືກຟື້ນຟູຄືນ, ດັ່ງທີ່ຖືກສະແດງໃນ “ເຈດກາລະ” ຂອງເນບູກາດເນດຊາ ທີ່ດຳລົງຊີວິດຢ່າງສັດປ່າ.
ໃນຊ່ວງ “ເຈດກາລະ” ນັ້ນ ອົງປະກອບໜຶ່ງຂອງບາບີລອນຝ່າຍວິນຍານ (ສັນຕະປາປາ) ຖືກເປັນຕົວແທນດ້ວຍ,
ເພາະສັນຕະປາປາແມ່ນອານາຈັກທີ່ຖືກຫຼົງລົງໄປເປັນເວລາເຈດສົບປີໃນເຊິ່ງເປັນສັນຍະ,
ໃນລະຫວ່າງນັ້ນນາງໄດ້ຮັບບາດແຜແຫ່ງຄວາມຕາຍ. ຂໍ້ທັດຈົງທີ່ດານເຮອນລະບຸວ່າທ່ານໄດ້ຮັບນິມິດນັ້ນ
“ໃນປີທີ່ສາມແຫ່ງການຄອງລາດຂອງກະສັດເບນຊັດຊາ” ນັ້ນ
ລະບຸບາບີລອນໃຫ້ເປັນອານາຈັກທີ່ນຳໜ້າອານາຈັກທີສອງ ຄື ມິດ-ເປີເຊຍ,
ແຕ່ພ້ອມກັນນັ້ນມັນກໍເປັນບາບີລອນໃນຖານະອານາຈັກທີ່ຖືກປັດໄວ້ ຫຼື ຖືກຫຼົງລົງ,
ເປັນອານາຈັກທີ່ຖືກຫຼົງລົງໃນລະຫວ່າງວັນເວລາແຫ່ງກະສັດອົງໜຶ່ງ.

ສັດຕ່າງໆໃນບົດທີ່ເປດ ບໍ່ແມ່ນສັດຮ້າຍທີ່ລ່າເຫຍື່ອ,
ແຕ່ເປັນສັດທີ່ຖືກໃຊ້ເປັນເຄື່ອງບູລາໃນພິທີການແຫ່ງສະຖານນະມັດສະການ. ອານາຈັກທີ່ຖືກສະແດງໄວ້ເປັນ
“ເຂົ້ານ້ອຍໜຶ່ງ,” ບໍ່ແມ່ນເປັນສັດ, ແຕ່ເຂົ້ານັ້ນເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງສະຖານນະມັດສະການຂອງພຣະເຈົ້າ,
ເພາະວ່າແທ່ນບູລາໃນສະຖານນະມັດສະການຂອງພຣະອົງມີເຂົ້າເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນແບບຮ່າງຂອງມັນ.

ບ່ຽງແຕ່ວ່າອານາຈັກທັງສີ່ໃນຄຳພະຍາກອນໄດ້ຖືກດານເຮອນນຳສະເໜີດ້ວຍຖ້ອຍຄຳແຫ່ງພຣະວິຫານເທົ່ານັ້ນ,
ແຕ່ໃນເນື້ອເລື່ອງຂອງບົດນັ້ນຍັງມີຄຳຫຼາຍຄຳທີ່ມີຮາກມາໂດຍກົງຈາກການປະກອບພິທີຮັບໃຊ້ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ.
ເນື້ອເລື່ອງໃນບົດນັ້ນຖືກນຳສະເໜີດ້ວຍຄຳພາສາເຮັບເຮັດທີ່ມາຈາກການຮັບໃຊ້ໃນພຣະວິຫານ,
ແລະຍັງກວ່ານັ້ນ ການກະທຳແຫ່ງການຖວາຍເຄື່ອງບູລາໃນການຮັບໃຊ້ພຣະວິຫານກໍຖືກສ້າງໄວ້ພາຍໃນໂຄງສ້າງຂອງບົດນັ້ນດ້ວຍ.
ຂໍ້ທັດຈົງທີ່ດານເຮອນຈົ່ງໃຈເຊື່ອມໂຍງບົດທີ່ເຈດແລະບົດທີ່ເປດເຂົ້າດ້ວຍກັນ
ຍ່ອມເປີດໃຫ້ຜູ້ທີ່ບາດຖະໜາຈະເຫັນໄດ້ຮູ້ວ່າ

ບົດທີ່ເຈດກຳລັງຊີ້ບອກເຖິງການບໍລິຫານການເມືອງຂອງອານາຈັກຕ່າງໆໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີ ແລະບົດທີ່ເປດກຳລັງຊີ້ບອກເຖິງການບໍລິຫານທາງສາສະໜາຈັກຂອງອານາຈັກຕ່າງໆໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີ.

ລັດທິອາດເວັນຕົກໃດກໍຖືກບີບບັງຄັບໃຫ້ປົກປິດຂໍ້ທັດຈົງໃນໄວ້ດ້ວຍນິທານອັນເປັນຂອງຊາຕານ,
ເພາະການຍອມຮັບເປັນເປົ້າເຜີຍວ່າອັນມະນີຂອງ Miller ເປັນໄປຕາມທິພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງອອກແບບໄວ້ຢ່າງແທ້ຈິງ.
ການປະຕິເສດຂອງພວກເຂົາຕໍ່ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງ Miller ກ່ຽວກັບ “the daily”
ຖືກສະແດງອອກວ່າເປັນການອ້າງວ່າ “God had no understanding,”
ເພາະພວກເຂົາອ້າງວ່າເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໂຄງຮ່າງນັ້ນແກ່ Miller
(ໂດຍຜ່ານພັນທະກົດຂອງທູດສະຫວັນອັນບໍລິສຸດ), ມັນບໍ່ຖືກຕ້ອງ.

ແມ່ນອັນ ການທີ່ພວກເຈົ້າກັບຕາລະປັດສົງທັງບວງນັ້ນ ຈະຖືວ່າເປັນດັ່ງດິນເຫຼົ້າຂອງຊ່າງບັນ; ເພາະວ່າ
ຜົນງານຈະກ່າວເຖິງຜູ້ທີ່ສ້າງມັນວ່າ, “ທ່ານບໍ່ໄດ້ສ້າງຂ້ອຍ” ຫຼື ຫຼືສົງທັງກັບບັນຈະກ່າວເຖິງຜູ້ທີ່ບັນມັນວ່າ,
“ທ່ານບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ” ຫຼື ອີຊາຍາ 29:16

ໂຄງການແຫ່ງ Miller ແມ່ນໂຄງສ້າງແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ເຂົາໄດ້ຮັບຮູ້ແລະ ໄດ້ນຳໃຊ້; ແຕ່ນັບແຕ່ປີ 1863
ເປັນຕົ້ນມາ, Adventism ໄດ້ກັບຄືນໄປຫາການນຳໃຊ້ທາງເທວະວິທະຍາຂອງ Protestantism ແລະ
Catholicism ທີ່ເສຍຫາຍ, ເພື່ອປົກປ້ອງອັນມະນີແຫ່ງຄວາມຜັນຂອງ Miller. Adventism
ໄດ້ຍອມຮັບໂຄງການອັນບອມ (ສົງທັງກັບປະກອບເປັນກອບ), ເພື່ອຈະປະຕິເສດຜົນງານ, ແລະ
ທັງຜູ້ສ້າງຜົນງານນັ້ນດ້ວຍ. ໃນການກະທຳດັ່ງກ່າວນັ້ນ, ພວກເຂົາອ້າງວ່າຜູ້ສ້າງຜົນງານນັ້ນບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ.
ການປະຕິເສດໂຄງການນັ້ນ ແມ່ນ ແລະ ຍັງເປັນຢູ່
ການປະຕິເສດການເພີ່ມພູນແຫ່ງຄວາມຮູ້ທີ່ໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກໃນປີ 1798.
ບັນດາຜູ້ທີ່ປະຕິເສດການເພີ່ມພູນແຫ່ງຄວາມຮູ້ ກໍປະຕິເສດຜົນງານ ແລະ ຜູ້ສ້າງຜົນງານນັ້ນດ້ວຍ, ແລະ
ໃນແງ່ຂອງ Daniel ພວກເຂົາແມ່ນ “ຄົນຊົ່ວ”.

ຫຼາຍຄົນຈະຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍ່ລະອຽດ ແລະຖືກເຮັດໃຫ້ຂ້າວ ແລະຖືກທົດລອງ;
ແຕ່ຄົນອະທຳຈະປະພຶດຄວາມອະທຳຕໍ່ໄປ: ແລະບໍ່ມີຄົນອະທຳຄົນໃດຈະເຂົ້າໃຈ; ແຕ່ຄົນມີປັນຍາຈະເຂົ້າໃຈ.
ດານເອນ 12:10.

“ຄົນອະທຳຈະປະພຶດຄວາມອະທຳຕໍ່ໄປ”,
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຊີ້ບອກເຖິງການປະຕິເສດຄວາມຈິງທີ່ເພີ່ມທະວີຂຶ້ນເປັນລຳດັບ.
ການປະຕິເສດກອບໂຄງຂອງຄົນອະທຳນັ້ນ ເປັນການປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ, ແລະໃນທາງກັບກັນ
ພຣະເຈົ້າກໍປະຕິເສດຄົນອະທຳ
ເນື່ອງຈາກການປະຕິເສດທີ່ພວກເຂົາພະຍາຍາມກະທຳໃຫ້ສຳເລັດຜ່ານກອບໂຄງອັນບອມແບ່ງ.

ປະຊາຊົນຂອງເຮົາຖືກທຳລາຍເພາະຂາດຄວາມຮູ້ ເນື່ອງຈາກເຈົ້າໄດ້ປະຕິເສດຄວາມຮູ້
ເຮົາກໍຈະປະຕິເສດເຈົ້າເຊັ່ນກັນ, ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ເຮົາອີກ;
ເພາະເຈົ້າໄດ້ລົ້ມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ, ເຮົາກໍຈະລົ້ມລູກຫລານຂອງເຈົ້າເຊັ່ນກັນ. ໂຮເຊອາ 4:6.

ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງເຄີຍເປັນ “ປະໂຫຍດ” ຂອງພຣະອົງ ນັບແຕ່ປີ 1844 ຈົນເຖິງ 1863,
ໄດ້ຖືກປະຕິເສດເນື່ອງຈາກການຂາດ “ຄວາມຮູ້” ທີ່ໄດ້ຖືກເພີ່ມພູນຂຶ້ນຜ່ານພັນທະກົດຂອງ William Miller.
ເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ຈະພິຈາລະນາບໍລິບົດຂອງຂໍ້ຕົກລົງໃນ Hosea,
ເພາະວ່າບໍລິບົດນັ້ນຊີ້ໃຫ້ເຫັນການກະບົດຕໍ່ຄວາມຈິງທີ່ເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ, ຊຶ່ງຖືກນຳສະເໜີເປັນ “ຄວາມຮູ້”

ຈົ່ງຟັງພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະຢາເວ ໂອ້ລູກຫລານແຫ່ງອົດສະຣາເອນ;
ເພາະພຣະຢາເວມີຂໍ້ພິພາດກັບບັນດາຊາວແຜ່ນດິນນັ້ນ ເນື່ອງດ້ວຍໃນແຜ່ນດິນບໍ່ມີຄວາມຈິງ
ບໍ່ມີຄວາມເມດຕາ ແລະບໍ່ມີຄວາມຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ມີແຕ່ການສາບານ ການມຸສາ ການຂ້າຟັນ
ການລັກຂີ້ໂມຍ ແລະການຜິດປະເພນີ; ເຂົາທັງຫລາຍລ່ວງລະເມີດຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ ແລະເລືອດກໍຕົດຕ່ເລືອດ.
ເຫດສັນນັ້ນ ແຜ່ນດິນຈະໄວ້ທຸກ ແລະທຸກຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນຈະອ່ອນແຮງຊຸດໂຊມ ພ້ອມກັບສັດປ່າ
ແລະນົກໃນອາກາດ; ແມ່ນແຕ່ປາໃນທະເລກໍຈະຖືກກຳຈັດໄປດ້ວຍ. ແຕ່ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດໄຕ້ແຍ້ງ
ຫລົກກ່າວຕົງນອກຜູ້ໜຶ່ງເລີຍ; ເພາະປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າກໍເປັນເໝືອນຜູ້ທີ່ໄຕ້ແຍ້ງກັບປະໂຫຍດ.
ເຫດສັນນັ້ນ ເຈົ້າຈະສະດຸດລົ້ມໃນເວລາກາງວັນ ແລະຜູ້ພະຍາກອນກໍຈະສະດຸດລົ້ມກັບເຈົ້າໃນກາງຄືນ,
ແລະເຮົາຈະທຳລາຍແມ່ຂອງເຈົ້າ. ປະຊາຊົນຂອງເຮົາຖືກທຳລາຍເພາະຂາດຄວາມຮູ້
ເນື່ອງດ້ວຍເຈົ້າໄດ້ປະຕິເສດຄວາມຮູ້ເຮົາກໍຈະປະຕິເສດເຈົ້າເໝືອນກັນ
ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ເປັນປະໂຫຍດສຳລັບເຮົາອີກ; ເພາະເຈົ້າໄດ້ລົ້ມພຣະບັນຍັດແຫ່ງພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ
ເຮົາກໍຈະລົ້ມລູກຫລານຂອງເຈົ້າເໝືອນກັນ. ເມື່ອເຂົາທັງຫລາຍເພີ່ມພູນຂຶ້ນພຽງໃດ
ເຂົາກໍໄດ້ຮັດບາບຕໍ່ເຮົາຫລາຍຂຶ້ນພຽງນັ້ນ; ເຫດສັນນັ້ນ

ເຮົາຈະປ່ຽນສະຫງ່າລາສີຂອງເຂົາໃຫ້ເປັນຄວາມອັບອາຍ. ເຂົາທັງຫລາຍກິນບາບຂອງປະຊາຊົນຂອງເຮົາ ແລະຕັ້ງໃຈປາຖະໜາໃນຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງເຂົາ. ແລະຈະເປັນດັ່ງນີ້: ດັ່ງປະຊາຊົນ ກໍດັ່ງປະໂລຫິດ; ແລະເຮົາຈະລົງໂທດເຂົາທັງຫລາຍຕາມທາງທີ່ເຂົາດຳເນີນ ແລະສະໜອງຜົນແຫ່ງການກະທຳຂອງເຂົາແກ່ເຂົາ. ເພາະເຂົາຈະກິນ ແຕ່ບໍ່ອົມພໍ; ເຂົາຈະຫລິ້ນຊຸ້ ແຕ່ຈະບໍ່ເພີ່ມພູນ; ເພາະເຂົາໄດ້ລັກໃສ່ໃຈພຣະຢາເວ.

ການຫຼີ້ນຊຸ້ແລະ ເຫຼົ້າ ແລະ ນ້ຳເຫຼົ້າໃໝ່ ຊົງເອົາໃຈໄປ. ຊົນຊາດຂອງເຮົາຄຳປຶກສາຈາກຮູບໄມ້ຂອງຕົນ, ແລະ ໄມ້ຄໍ່າທາຂອງເຂົາກໍປະກາດແກ່ເຂົາ; ເພາະວິນຍານແຫ່ງການຫຼີ້ນຊຸ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຂົາຫຼົງຜິດໄປ, ແລະ ເຂົາໄດ້ອອກໄປຫຼີ້ນຊຸ້ໜີຈາກພາຍໃຕ້ພຣະເຈົ້າຂອງຕົນ. ເຂົາຖວາຍບູຊາເທິງຍອດພູ, ແລະ ເຜົາເຄື່ອງຫອມເທິງເນີນເຂົາ, ພາຍໃຕ້ຕົ້ນໂອກ ແລະ ຕົ້ນປ່າລາ ແລະ ຕົ້ນເອ້ມ, ເພາະເງົາຂອງມັນດີ: ດັ່ງນັ້ນ ບຸດສາວຂອງເຈົ້າຈະຫຼີ້ນຊຸ້ ແລະ ພັນລະຍາຂອງເຈົ້າຈະລ່ວງປະເວນ. ເຮົາຈະບໍ່ລົງໂທດບຸດສາວຂອງເຈົ້າເມື່ອນາງຫຼີ້ນຊຸ້ ຫຼືພັນລະຍາຂອງເຈົ້າເມື່ອນາງລ່ວງປະເວນ: ເພາະຕົວພວກເຂົາເອງໄດ້ເຢຍກຕົນໄປຢູ່ກັບຍິງໃສເພນີ, ແລະ ເຂົາຖວາຍບູຊາກັບຍິງແພດ; ດັ່ງນັ້ນ ຊົນຊາດທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈຈະພິນາດ. ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າ, ອິດສະຣາເອນ, ຈະຫຼີ້ນຊຸ້ ແຕ່ຢ່າໃຫ້ຢູ່ດາກະທຳຜິດ; ແລະ ຢ່າໄປຍັງກິນການ, ແລະ ຢ່າຂຶ້ນໄປຍັງເບັດອາເວນ, ຫຼືສາບານວ່າ, “ພຣະຢາເວຊົງມີຊີວິດຢູ່.” ເພາະອິດສະຣາເອນຖອຍຫຼັງເໝືອນນາງຈົ່ງສາວເທື່ອດີດັ່ງ: ບັດນີພຣະຢາເວຈະລ້ຽງເຂົາເໝືອນລູກແກະໃນທຶກວ້າງ. ເອຟຣາອິມໄດ້ຜູກຕິດກັບຮູບເຄົາລົບ: ບ່ອຍເຂົາໄວ້ເຖິດ. ເຄື່ອງດົມຂອງເຂົາສົມໄປແລ້ວ: ເຂົາໄດ້ຫຼີ້ນຊຸ້ຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ: ບັນດາຜູ້ປຶກສາຂອງນາງຮັກຄວາມອັບອາຍໂດຍກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງໃຫ້ມາ.” ລົມໄດ້ມັດນາງໄວ້ໃນປຶກຂອງມັນ, ແລະ ເຂົາຈະອັບອາຍເພາະການຖວາຍບູຊາຂອງຕົນ. ໂຮເຊອາ 4:1–19.

ຄຳເຕືອນຂອງໂຮເຊອາຄືວ່າ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມີຂໍ້ໃຈຕ້ອງກັບຊາວແຜ່ນດິນນັ້ນ ເພາະບໍ່ມີຄວາມຈິງ ຫຼືຄວາມເມດຕາ ຫຼືຄວາມຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໃນແຜ່ນດິນ.” ອັດເວນຕິສິມແມ່ນປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນສຸດທ້າຍ. ໃນວັນທີ່ຊາຍຜູ້ຖືແບງບັດຜຸ່ນເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງຂອງມິນເລີ, ອັດເວນຕິສິມ, ລວມທັງປະຊາຊົນ, ປະໂລຫິດ, ແລະຜູ້ພະຍາກອນ “ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈຈະລົ້ມລົງ,” ເພາະວ່າພວກເຂົາຈະ “ຕິດແນ່ນຳຢູ່ກັບຮູບເຄົາລົບ.” ຮູບເຄົາລົບຂອງພວກເຂົາຄືບັນດາຫຼັກຄຳສອນປອມຂອງພວກເຂົາ, ທີ່ຖືກຖັກທໍປະສານເຂົ້າໃນໂຄງສ້າງປອມ.

ການກະບົດທີ່ຖືກສະແດງໂດຍການປະຕິເສດການເພີ່ມພູນຂອງຄວາມຮຸ້ນ ເປັນການທະວີຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຂອງການກະບົດ ຊົງໄປເຖິງຈຸດທີ່ເວລາແຫ່ງການທົດລອງຂອງເຂົາທັງຫຼາຍສິ້ນສຸດລົງ ດ້ວຍການປະກາດວ່າເຂົາທັງຫຼາຍໄດ້ຖືກຜູກພັນເຂົ້າກັບຄຳສອນຈອມປອມທີ່ຖືກກວາດອອກຈາກຫ້ອງຂອງ Miller. ການກະບົດຂອງເຂົາທັງຫຼາຍຖືກສະແດງວ່າເປັນການກະທຳຜິດປະເວນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ນັບແຕ່ປີ 1863 ເປັນຕົ້ນໄປ ຈົນເຖິງການສິ້ນສຸດແຫ່ງເວລາທົດລອງ ເຂົາທັງຫຼາຍກະບົດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ຈົນກວ່າຈະຖືກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄາຍອອກຈາກພຣະໂອດຂອງພຣະອົງ.

ການກະບົດໂດຍການປະຕິເສດຄວາມຮູ້ໄດ້ຖືກເປັນສັນຍະລັກໂດຍການທົດລອງເຂົາ “ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ” ກະທຳການລ່ວງປະເວນ, ແລະເຖິງແມ່ນວ່າຈະບໍ່ແມ່ນຄຳພາສາເຮັບເຮັດງວກັນ, ຄວາມໝາຍກໍເປັນອັນດຽວກັນກັບຄຳພາສາເຮັບເຮັດ “tamid” ຊົງໝາຍເຖິງ “ຕໍ່ເນື່ອງ”, ແລະຄຳນັ້ນໄດ້ຮັບການແປວ່າ “the daily” ໃນພຣະທຳດານີເອນ.

ໃນບົດຄວາມຕໍ່ໄປ

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ການສຶກສາຂອງເຮົາກ່ຽວກັບອານາຈັກທັງສີ່ໃນຄຳພະຍາກອນແຫ່ງພຣະຄຳພີ.

“ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນກ່ຽວກັບ ‘ການປະຈຳວັນ’ ວ່າ ຄຳວ່າ ‘ການຖວາຍບູຊາ’ ເປັນຄຳທີ່ຖືກເພີ່ມເຂົ້າໂດຍບັນຍາຂອງມະນຸດ ແລະບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງຕົວບົດ; ແລະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທາ

ນຄວາມເຂົ້າໃຈທຶຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບມັນແກ່ບັນດາຜູ້ທີ່ປະກາດສຽງຮ້ອງເລື່ອງໂມງແຫ່ງການພິພາກສາ.
ເມື່ອຄວາມເປັນນຳໜຶ່ງໃຈດຽວກັນຍັງດຳລົງຢູ່ ກ່ອນປີ 1844
ເກຣີບທຸກຄົນໄດ້ເປັນນຳໜຶ່ງໃຈດຽວກັນໃນຄວາມເຂົ້າໃຈທຶຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບ 'ການປະຈຳວັນ,'
ແຕ່ນັບແຕ່ປີ 1844 ເປັນຕົ້ນມາ ໃນທຳມະກາງຄວາມສັບສົນ ທັດສະນະອື່ນໆ ໄດ້ຖືກຮັບເອົາ
ແລະຄວາມມີຄວາມສັບສົນໄດ້ຕິດຕາມມາ." Review and Herald, November 1, 1850.